

[Hans Nielsen.]

største Ære af, og at der oppe paa Grønland lever en Befolkning, som er langt lykkeligere end saa mange andre Landes.

Paa det Budget, der foreligger her, findes der til videnskabelige Formaal paa Grønland en Bevilling paa 118 000 Kr., og deraf er 14 000 Kr. bevilget til den arktiske Station paa Disko. Jeg maa sige, at man ser aldrig Resultater fra denne Station, og jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, hvad man bestiller der, og hvilke Resultater man er kommet til. Kommer der Forslag fra denne Station til den grønlandske Handels Styrelse? Der sidder en Magister Porsild deroppe, og jeg har set, at han har indviklet sig i Bladpolemik her-nede, men det er ogsaa det eneste, jeg kender til vedkommende Magister og hans Arbejde. Jeg vil derfor gerne rette det Spørgsmaal til den højtærede Søfartsminister, om han ikke vil give os Oplysning om, hvilket Udbytte vi har af disse Penge.

Jeg vil nødig komme ind paa det militære Omraade, men jeg maa rette et Spørgsmaal til den højtærede Udenrigsminister, og det vil blive vanskeligt helt at undgaa en enkelt militær Betragtning. Naar det drejer sig om vort Forsvar, vender man jo i vore Dage stadig tilbage til den militære Betydning, som vore Bælter og Stræder har for de Stormagter, som kan komme derigennem. Disse Stormagter er jo England, Tyskland, Rusland, Frankrig og maaske efterhaanden Polen.

Formanden: Jeg vil henstille til ærede Medlemmer, at man, da vi nu i 3 Dage har diskuteret Militærspørgsmaalet, ikke foranlediger ny Militærdebat.

Hans Nielsen: Jeg er ganske enig med den højtærede Formand, men Spørgsmaalet drejer sig om en Voldgiftstraktat, det er altsaa ikke et militært Spørgsmaal i alleregentligste Forstand, og derfor haaber jeg, at den højtærede Formand tillader, at jeg stiller det. Det er naturligvis af den største Betydning, at man her i Danmark har sikret sig mod, at vore Bælter og Farvande bliver benyttet til militære Formaal af nogen fremmed Magt, og jeg vil derfor spørge den højtærede Udenrigsminister, om han finder den Samling af Traktater og Voldgiftsoverenskomster, vi har, tilstrækkelig.

Vi har en ganske fortræffelig Voldgiftstraktat med Frankrig, den omfatter saa at sige alle tænkelige Stridigheder, af hvad

Art nævnes kan, og vi har jo Kellogg-pagten, som skulde være en Garanti for, at vi ikke bliver angrebet. Den Overenskomst, vi har med Frankrig, burde imidlertid efter min Mening søges efterlignet i Traktater med andre Lande, som har Interesse i Østersøegnene. Den Overenskomst, vi har med Tyskland, er langtfra saa vidtgaaende som den, vi har med Frankrig, og med Rusland har vi slet ingen Overenskomst. Jeg vil gerne spørge den højtærede Udenrigsminister, om han ikke mener, der var Grund til at søge den Sikkerhed, som Traktaterne giver os, udvidet ved eventuelt at gennemføre lignende Traktater som den dansk-franske med andre Lande.

En Række af de Spørgsmaal, som er omtalt i Trontalen, finder jeg ikke Anledning til at komme nærmere ind paa. Jeg vil dog særlig pege paa to Spørgsmaal, nemlig for det første Spørgsmaalet om Jord — men der kommer jo Talere efter mig, som er mere sagkyndige paa Jordbrugets Omraade, og de vil antagelig komme ind paa Emnet — og dernæst den sociale Lovgivning.

Jeg vil gerne udtale min store Glæde over, at den højtærede Socialminister i Løbet af nogle Dage vil forelægge Lovforslag paa dette Omraade, saaledes at vor sociale Lovgivning kan blive fuldt komplet. Jeg vil indtrængende henstille til de andre Partier, at de nu tager Fornuften og ogsaa — skal vi sige den humane Følelse fangen for at prøve, om det ikke skulde lykkes nu at faa gennemført en Ordning af disse Spørgsmaal, som jo spænder lige fra Arbejdsløsheden og Sygdommen til Aldersrenten og det, som man hidtil har kaldt Fattighjælp.

Vi lever jo heldigvis i et af de mest velstillede Lande, og jeg skal villigt erkende, at jeg tror, den danske Arbejderklasse er lige saa velstillet som de mest velstillede Arbejdere noget andet Sted i Verden. Jeg glæder mig altid over at se den kolossale Fremgang, der er sket fra min Barndom med al den Fattigdom, der var mellem Arbejderne den Gang, til nu, hvor Arbejderne er blevet ædruelige, hvor de har faaet højere Interesser, hvor de har skaffet sig pæne Hjem og sørger for, at deres Hustruer og Børn altid gaar pænt klædt. Der i det hele skabt en meget højere social Kultur, end der var, den Gang jeg var Barn.

Det glæder jeg mig altid over, men det kan jo ikke skjules, at Fattigdommen er imellem os. Det er kun nogle Dage siden, at en Moder af Næringsborg, fordi hun ikke kunde skaffe Maden til sine